

1

Waar begint een verhaal?

Het is een leugen, de eerste bladzijde van een boek, want het doet zich voor als een begin. Een écht begin, waar iets aanvangt, terwijl het een arbitraire streep in het zand is wat je voorgeschoteld krijgt. *Dit verhaal begint hier*. Kies een willekeurige gebeurtenis. Negeer wat ervoor heeft plaatsgevonden of leg dat later uit. Doe alsof de wereld ophoudt wanneer het boek uit is, of dat een ontkenning niet gewoon het zoveelste willekeurige moment op een bedachte tijdlijn is.

Maar zo is het leven niet, en daarom zijn boeken oneerlijk.

Misschien is dat de reden waarom mensen ervan houden.

En door dit soort uitspraken hebben ze me uit de boekenclub van Fentiman Road geknikkerd.

Ik ben wel vaker verzocht ergens mee te stoppen:

- de leesclub van Blenheim Road;
- een grote flat in Walthamstow, die ik een tijdje met iemand deelde;
- mijn laatste relatie;
- mijn huidige baan.

De laatste twee volgden snel op elkaar. Vanmorgen zoende Will me (het was vier maanden aan), in één moeite door somde hij mijn sterke punten op, en vervolgens sloot hij deze peptalk af door onze relatie te beëindigen.

Ongeveer tachtig seconden geleden kwam ik erachter dat ik mijn baan kwijt ben.

Te oordelen naar de gespannen kaakspieren en trillende neus-

vleugels van mijn baas moet ik nog op dit nieuwtje reageren. Zijn stem klinkt zwak en gedempt, alsof hij achter een dikke matglazen wand staat. Er zit een gedroogde havervlok op de kraag van zijn shirt, maar dit lijkt me niet het juiste moment om hem daarop te wijzen. Hij is getrouwd, dat moet zijn vrouw later maar doen.

‘Cassie,’ zegt hij wat harder. ‘Hoor je wel wat ik zeg?’

Natuurlijk heb ik hem wel gehoord, anders stond ik hem nog steeds uitvoerig te informeren over mijn onderhoud met een klant, wat precies was waar ik mee bezig was toen hij me ont-sloeg.

‘Het gaat niet zozeer om de prestaties die je levert,’ gaat hij dapper verder. ‘Al weet ik bij god niet wat iemand als jij, die zo’n hekel heeft aan telefoneren, te zoeken heeft bij public relations.’

Ik knik: die voorstelling van zaken lijkt me zeer to the point.

‘Het is je algemene houding hier op kantoor waar ik moeite mee heb. Je doet bot. Dwars. Op het arrogante af. Je bent geen teamspeler, en weet je wat we hier op kantoor nodig hebben?’

‘Een beter koffiezetapparaat.’

‘Dat soort onzinopmerkingen is precies wat ik bedoel.’

Ik zou graag de naam van mijn baas vermelden en hem in het kort beschrijven, maar naar dit gesprek te oordelen zal hij niet lang meer een prominente rol in dit verhaal spelen.

‘Ik heb het hier al talloze keren met je over gehad – Cassandra, kijk me aan wanneer ik iets tegen je zeg. Onze best betalende klant heeft net bedankt vanwege jouw – en dit zijn zijn woorden – “stuitend irritante gedrag”. Je bent gewoon niet aardig. Dat zei hij. “Gewoon niet aardig”. Public relations is een mensen-baan. Voor mensenmensen.’

Wacht nou eens even.

‘Ik ben een individu,’ werp ik tegen. Ik steek mijn kin naar voren en doe mijn best om hem recht in de ogen te kijken. ‘En voor zover ik weet staat er niet in mijn taakomschrijving dat ik

aardig moet doen. Het staat in elk geval niet in mijn contract, want dat heb ik nagekeken.'

Mijn baas begint nu te briesen als een paard.

Ik weet meestal niet wat er in andere mensen omgaat, maar ik voel het vaak wel: een golf van emotie die van hen in mij stroomt, als thee uit een theepot in een kopje. Terwijl ik dan word volgeschonken doe ik mijn best om te determineren waar het precies om gaat, waar het vandaan komt en wat ik moet doen om te voorkomen dat ik helemaal overstroom.

Woede die niet van mij lijkt te zijn klotst door me heen: donkerpaars en rood.

Zijn kleuren zijn een invasie en dat vind ik niet fijn.

'Hoor eens,' besluit mijn baas, geduldig zuchtend, iets wat niet past bij de emotie die hij uitstraalt. 'Dit gaat 'em niet worden, Cassie, en ergens weet jij dat ook al wel. Misschien kun je beter een baan gaan zoeken die beter past bij jouw... specifieke vaardigheden.'

Dat is in feite wat ik vanmorgen ook van Will te horen heb gekregen. Ik weet niet waarom ze allebei denken dat ik het wel had zien aankomen, want dat is dus in de verste verte niet het geval.

'Jouw baan gaat over *public relations*. Relaties,' legt mijn baas behulpzaam uit. 'Misschien moet je een baan gaan zoeken die daar niets mee te maken heeft.'

Ik sta op, schraap mijn keel en kijk op mijn horloge. Het is op deze woensdag nog niet eens tijd om te gaan lunchen.

Relatie: beëindigd.

Baan: beëindigd.

'Nou,' zeg ik rustig. 'Fuck.'

Dus daar begint mijn verhaal.

Het had op een willekeurig ander moment kunnen beginnen. Ik moest gewoon iets kiezen. Het had ook kunnen beginnen toen ik vanmorgen wakker werd doordat mijn flatgenoten tegen

elkaar stonden te schreeuwen, of toen ik zat te ontbijten (pap met banaan, altijd), of toen ik een ingewikkeld cadeau maakte voor het moment dat het een jaar aan zou zijn tussen Will en mij (enigszins voorbarig).

Ik had ook het moment kunnen kiezen dat ik hem voor het eerst tegenkwam. Dat zou een wat positiever begin zijn geweest. Of toen mijn ouders bij een verkeersongeval om het leven kwamen. Dat zou een stuk minder positief zijn geweest.

Maar ik kies dit moment: zo'n beetje in het midden.

31 jaar was mijn verhaal aan de gang, een hele tijd na de dramatische dood van een paar anderen. Ik vul een kartonnen doos met heel weinig, het enige op mijn bureau wat niet van het bedrijf is: een fraaie koffiebeker met een striptekening van een hert erop. Ik stop hem in de doos. Het is lastig te voorspellen wat ik op mijn levenspad zal tegenkomen, maar ik neem aan dat er altijd cafeïne voorhanden zal zijn.

'O, shit!' Mijn collega Sophie buigt zich over haar bureau heen wanneer ik een verlepte plant onder mijn arm neem om te maskeren dat er weer een jaar van mijn leven voorbij is waar ik letterlijk niets aan overgehouden heb. 'Je bent toch niet ontslagen? Wat afschuwelijk. Ik weet zeker dat we je allemaal ontzettend zullen missen.'

Ik weet werkelijk niet of ze dit nu meent of niet. Indien wel, dan had ik dat absoluut niet zien aankomen. We zitten vanaf het begin dat ik hier kwam tegenover elkaar en het enige wat ik van haar weet is dat ze nu 22 is, van broodjes tonijn houdt, een agressieve manier van typen heeft en in haar neus peutert alsof niet iedereen op kantoor dat vanuit een ooghoek kan zien.

'Meen je dat nou?' vraag ik, oprecht nieuwsgierig. 'Waarom?'

Sophie doet haar mond open, sluit die weer en beukt op haar toetsenbord alsof ze hamertje-tik speelt.

'Cassandra!' Mijn baas verschijnt in de deuropening wanneer ik bezig ben met een van mijn antiseptische doekjes mijn toet-

senbord schoon te maken. 'Waar ben je in godsnaam mee bezig? Het is niet de bedoeling dat je à la minute opstapt. Jezus alle-machtig, zeg, wat héb jij toch? Ik zou graag zien dat je eerst je opzegtermijn volmaakt.'

'O.' Ik kijk naar de doos en mijn plant. Nu heb ik alles al in-gepakt. 'Nee, bedankt.'

Nadat ik het toetsenbord heb schoongemaakt, gooi ik mijn handtas over mijn schouder, ik leg mijn jas over mijn arm, druk de doos tegen mijn buik, hou de plant ongemakkelijk in de kromming van mijn elleboog en probeer de deur in mijn eentje open te doen. Terwijl ik de deur met een knie openhoud en achteromkijk, weet ik – zoals Orpheus in de onderwereld – dat ik dat beter niet kan doen.

Het is op kantoor nog nooit zo stil geweest.

Hoofden zijn opzettelijk afgewend, alsof ik een plotseling fel schijnsel ben. Er wordt licht op toetsenborden getikt, een geluid als het getrippel van duiven op een dak (onderbroken door de gewelddadige doodsteken van Sophie), de radiator bij het raam produceert gorgelende geluiden, de met bladgoud afgezette receptie schittert oogverblindend en de waterkoeler drupt. Als ik moet bedenken wat vandaag voor positiefs heeft opgeleverd – en ik denk dat dat waarschijnlijk een goed plan is – is het dat ik de rest van mijn werkende leven die geluiden niet meer hoef aan te horen.

Het is een productiviteitszege. Ze zouden vaker mensen moeten ontslaan op grond van fundamentele negatieve karaktereigenschappen.

De deur slaat met een klap achter me dicht en ik schrik, hoewel ik zelf degene ben geweest die de deur zo hard achter zich heeft dichtgetrokken. Dan blijft mijn telefoon, dus ik probeer alles op een knie in evenwicht te houden terwijl ik het toestel pak. Wanneer er berichten binnenkomen, probeer ik die altijd zo snel mogelijk te lezen. Ongelezen berichten drukken altijd zwaar op me.

Dankworth ruim svp je rommel op.

Fronsend typ ik:

Welke rommel bedoel je?

Weer een bliepje.

Heel grappig. Ruim de keuken op.

Dat is een GEMEENSCHAPSRUIMTE.

Nog geen paar weken geleden ging ik midden in de nacht naar beneden om een glaasje water te drinken toen Sal en Derek tegen de koelkast aan het seksen waren.

Misschien noemen ze het daarom de gemeenschapsruimte.

Nog steeds fronsend druk ik op de knop van de lift en ga in gedachten door de flat om te bedenken wat ik nu weer fout heb gedaan. Ik ben vergeten mijn papkom en lepel af te wassen. Mijn favoriete gele sjaal ligt op de grond en over de leuning van de bank hangt een paarse trui. Dit is de zesde flat in tien jaar die ik met anderen deel en ik begin me zo langzamerhand net een slak te voelen: al mijn spullen op mijn rug zodat ik geen zichtbaar spoor achterlaat.

Ik antwoord:

OK.

Mijn darmen worden op slag vloeibaar, mijn wangen gloeien en mijn borst slaat rood uit, iets wat ik zelf niet kan zien. Een doffe pijn knijpt mijn keel dicht, als een sjaal die strak wordt aangetrokken.

Fascinerend om te zien hoe je leven door emoties wordt bepaald.

Het ene moment ben je twaalf, je staat op een speelveldje en de anderen maken ruzie omdat niemand jou in het team wil hebben. Dan ben je in de dertig, single, en je staat bij de lift in een kantoorgebouw waar je net bent ontslagen omdat ze je niet in het team willen hebben. Dezelfde gevoelens, een ander lichaam. Letterlijk: mijn cellen hebben zich in de tussenliggende periode op kundige wijze minstens twee keer vernieuwd.

De deur van het kantoor gaat met een zwaai open. 'Cassandra?'

Ronald draagt een marineblauwe kasjmieren trui, zoals altijd sinds ik hier een paar maanden geleden kwam werken. Die trui ruikt altijd heel lekker, wat doet vermoeden dat hij er meer dan één heeft.

Hij komt op me af en ik raak onmiddellijk in paniek. Zo nu en dan zag ik dat hij van achter het aangrenzende bureau met een onpeilbare blik naar me keek en ik heb geen idee wat ik daarvan moet denken. Is het wellust van zijn kant? Afkeer? Ik heb de afgelopen maand voor de zekerheid een verklaring opgesteld, mocht het om het eerste gaan:

Ik voel me zeer vereerd door jouw romantische en/of seksuele belangstelling voor me, gezien het feit dat we elkaar tot nu toe enkel plichtmatig hebben begroet, maar ik heb een vaste vriend op wie ik bijna zeker smoorverliefd ben.

Dat excuus kan ik nu dus mooi niet meer gebruiken.

Ronald schraapt zijn keel en strijkt met een grote hand over zijn gemillimeterde afrokapsel. 'Die is van mij.'

'Wie?' Ik kijk hem knipperend aan en kan zijn opmerking niet plaatsen. 'Ik?'

'Die plant.' Hij wijst naar het groene geval dat ik onder mijn bezwete oksel hou. 'Die is van mij en die wil ik graag houden.'

Ah, de heerlijke, overweldigende vernederende bloes op mijn wangen toont zich nu in zijn volle pracht.

'Natuurlijk,' zeg ik stijfjes. 'Sorry, Ronald.'

Hij knippert met zijn ogen en steekt een hand uit. Snel draai ik me van hem af zodat zijn vingers niet tegen die van mij aan komen. Bijna laat ik de pot vallen. Het is hetzelfde dansje dat ik uitvoer wanneer ik in de supermarkt contant moet betalen, de reden waarom ik altijd bankpasjes bij me heb.

Ik stap de lift in en druk op de knop. Ronald lijkt nu naar me te turen als naar een avocado waarvan hij niet goed weet of die al rijp genoeg is om te eten, dus sla ik mijn ogen neer tot hij tot een slotsom is gekomen.

‘Dag,’ zegt hij uiteindelijk.

‘Dag,’ zeg ik wanneer de liftdeuren dichtglijden.

En zo begint mijn verhaal.

Met een koffiebeker in een doos, compleet vernederd en met het besef dat men mij minder mist dan een zielogende ficus wanneer ik hier vertrokken ben.

Zo slecht is het allemaal niet.

Morgen hoef ik tenminste niet in een lawaaierige kantoorruimte te zitten met een receptie die eruitziet alsof koning Midas hem heeft aangeraakt. Ik hoef geen mensen aan te horen die het niet fijn vinden als ik ondertussen chips eet, ik hoef niet bang te zijn dat iemand een Ideeëncycloon gaat beleggen, ik hoef niet te doen alsof ik door alle leugens die ik moet vertellen – en waar ik voor betaald word – niet de neiging heb mijn handen open te krabben.

Morgen wordt een léúke dag.

Overmorgen moet ik waarschijnlijk naar de bank, waar ik in een papieren zak zal zitten te ademen en de bankemployé smeek om mijn limiet voor rood staan te verhogen, dus morgen kan ik er maar het beste iets leuks van maken.

‘Cassandra?’

De liftdeuren zoeven met een tingelend geluid open en ik loop naar de uitgang, met de kartonnen doos als een soort Trojaans schild voor me.

‘Mevrouw Dankworth?’ Dat moet ik de receptioniste nageven: je kunt niet gemakkelijk om haar heen. ‘Wacht u even? Ik heb meneer Fawcett op lijn negen, en volgens hem is het standaard beleid dat u uw pasje moet inleveren als u weggaat.’

Cassandra Penelope Dankworth: zo heet ik. Dankzij mijn (overleden) ouders klinkt dat als een kruising tussen een Griekse heldin en een moordenaarshol.

‘Gaat niet,’ weet ik uit te brengen. ‘In de vluchtstand.’

Mijn hart gaat als een bezetene tekeer, mijn aderen en mijn pupillen zijn verwijd, mijn longen hebben hun maximale capaciteit bereikt en zuurstof snelt naar mijn hersenen in anticipatie op dreigend fysiek gevaar. Wat superhandig is als je wilt ontsnappen aan een op je af stormende wolharige mammoet en niet zo handig als je bezig bent in hartje Londen uit een kantoorgebouw weg te komen zonder dat je daarbij je sportschoenen onderkotst.

In paniek beuk ik een paar keer met mijn volle gewicht tegen de deur tot de receptioniste dat zo zielig vindt dat ze me met een druk op de knop de vrijheid gunt.

De frisse lucht slaat me als een oplichtende muur in het gezicht.

Met gesloten ogen blijf ik een paar seconden op het trottoir staan en probeer tot rust te komen. Aan de binnenkant van mijn ogen zie ik flitsen – kleine noodsignalen die door tientallen zinkende schepen worden afgegeven – en het is zaak om snel tot bedaren te komen, anders zal ik inderdaad gaan kotsen en dat wil niemand, niet hier, op het trottoir midden in Soho, omgeven door mensen die megagrote broodjes kreeft naar binnen werken.

Dit is de reden waarom Will steeds wil dat ik aan yoga ga doen. Maar ik voel me gewoon niet op mijn gemak met al die omhooggestoken billen.

‘Neem me niet kwalijk.’ Een vrouw in een onthutsend oranje bomberjack tikt me voorzichtig op mijn schouder en ik schrik, alsof ze me net met een taser heeft geprikt. ‘U blokkeert de ingang van de... Gaat het?’

Ik kijk haar knipperend aan. ‘Bananenmuffin.’

‘Pardon?’

Een zalige golf van opluchting stroomt door me heen. ‘Ik heb een bananenmuffin nodig.’

Met mijn kartonnen doos stevig onder mijn arm geklemd drentel ik gehaast naar de eettent op de hoek. Bananenmuffins zijn troostvoer. Van bananenmuffins word je rustig, bananen-

muffins zijn bekend terrein. Bananenmuffins zullen je 's morgens bij het opstaan nooit vertellen dat ze ontzettend op je zijn gesteld maar dat er geen gezamenlijke toekomst meer mogelijk is.

Het blauwe belletje van de eettent tingelt achter me en even moet ik denken aan *It's a Wonderful Life*, die prachtfilm over een man die zeer geliefd is en die een positieve invloed heeft op de wereld om hem heen, waardoor ik me moeilijk met hem kan identificeren.

'Dag, jongedame! Hemeltje, is het al één uur? Of ben je zo vroeg?'

Ik staar naar de plek waar de bananenmuffins zouden moeten liggen.

'O!' De uitbater van het eettentje kijkt me glimlachend aan, alsof de hele wereld niet net in duigen is gevallen. 'Ik ben bang dat er vanmorgen iets mis is gegaan met de bestelling. De bananenmuffins die je zo lekker vindt zaten er niet bij, maar we hebben wel overheerlijke chocolademuffins en een superlekkere met karamel met zout die ik persoonlijk ten zeerste kan aanbevelen, want die zijn zo...'

'Bananenmuffin,' benadruk ik. De tranen springen in mijn ogen.

'Vandaag niet,' legt hij vriendelijk uit. 'Als je hier morgen op je gebruikelijke tijd weer komt, hou ik een grote voor je achter, oké?'

'Maar...' Ik word overmand door verdriet. '... morgen ben ik hier niet.'

'Waarom ga je niet even aan een tafeltje zitten, dan kijk ik of ik iets anders voor je kan vinden.'

De oude man wijst bezorgd naar de groene fluwelen stoelen en een heldere herinnering komt bij me boven: Will achter een cappuccinootje, met een brede poezengrijs en chocola op zijn lippen.